

fleste Folk ikke rigtigt, hvad der ligger i disse Bestemmelser, hvad det betyder at gaa over til noget Ngt. Derfor siger jeg, at, naar Folk først ere blevne klare over — og det er selvfølgelig, at man først maa være klar over, hvad det vil sige, før man indlader sig paa en saadan Forandring — hvad det egentlig er, det dreier sig om, saa tror jeg, at de fleste ville være enige med mig i ikke at ønske en Forandring af det Grundprincip, den Grundregel, at Formuefællesskab mellem Egtefæller er Regel, er det Forhold, der indtræder, naar man ikke ved Egtepagt ønsker at gjøre Forandringer deri. Jeg skal isøvrigt ikke bestride, at der kan være mange enkelte Ulemper knyttede til enhver Ordning, ogaa ved den nuværende, at den Lov af 7de Mai 1880, som den ærede foregaaende Taler omtalte, har stræbt at afhjælpe enkelte af disse Ulemper, og at der maatte ogaa er enkelte andre, som der kunde være Grund til at afhjælpe. — Det har ikke været min Hensigt med disse Ord at misfjende den ærede Forslagsstiller's gode Hensigter, og heller ikke er det min Mening at negte, at dette er et stort og vigtigt Samfundsspørgsmaal, der kan fortjene at blive debatteret ligesom saa mange andre Samfundsspørgsmaal, men jeg er paa det Punkt, som jeg har nævnt, principielt uenig med den ærede Forslagsstiller, og jeg tror, at Lovforslaget i sin Helhed ikke egentlig er noget heldigt Grundlag for en Underjogelse af disse store og vanskelige Spørgsmaal. Endnu skal jeg kun tilføie dette, at jeg slet ikke anser § 1 for saa overordentlig vigtig, som den ærede Forslagsstiller bemærkede. Det er jo, som den ærede Forslagsstiller ogsaa bemærkede, et gammelt Stridsspørgsmaal, om man skal betragte Hustruen som umyndig i og for sig, eller om man skal betragte hendes Stilling saaledes, at hun ikke er umyndig i og for sig, men mangler Raadighed over Fællesboet, fordi denne Raadighed tilkommer Manden, og den kun kan være hos en. Om man lægger den ene eller den anden af disse Opfattelser til Grund, bliver imidlertid i de fleste og mest praktiske Tilfælde, i det Mindste i de Tilfælde, som nu foreligge, hvor det sædvanlige Formuefællesskab hersker mellem Egtefællerne, praktisk taget omtrent det selv samme. Det er kun i ganske særlige Kombinationer, at man kan paavise praktiske Forskjelligheder af, om man lægger den ene eller den anden af disse Betragtninger til Grund. Derfor tror jeg, at det slet ikke har saa stor Betydning, om man gaar ind paa den Opfattelse, som ligger i § 1. Men Hovedsagen er § 3 og § 8 i Forening, og saa hele dette System, at der skal oprettes Egtepagt, og at der,

hvis der ikke oprettes Egtepagt, skal indtræde Noget, som i Virkeligheden er fuldstændigt Særet.

Beth: Det forekommer mig, at den ærede Justitsminister, som nu talte, har ikke saa liden Ret i adskillige af de Indvendinger, han fremsatte mod Lovforslagets enkelte Bestemmelser, og naar den ærede Justitsminister saa sluttede med at udtale som sin Mening, at det Spørgsmaal, Lovforslaget dreier sig om, i det Hele taget er af den Bestaffenhed, at det fortjener at komme under Overveielse af Lovgivningsmagten, kan jeg for mit Vedkommende erklære mig enig i den Bemærkning. Noget for streng tror jeg dog paa den anden Side, at den meget ærede Justitsminister var med Hensyn til sin Kritik af enkelte af Lovforslagets Bestemmelser. Jeg skal saaledes, for at nævne et enkelt Punkt — jeg skal ikke forsøge at gennemgaa dem alle — nævne den meget ærede Justitsministers Bemærkning om, at en Bestemmelse i Lovforslaget — jeg tror, det var i § 9 — vilde føre til, at Konerne bleve udplyndrede af deres Mænd, idet det ikke var tilstrækkelig Garanti derimod, at Konerne gav deres Samtykke til, at Mændene erholdt den Disposition, de nu ønskede, i større eller mindre Udstrækning over, hvad der var Konernes, men at der maatte en yderligere Garanti til i Stikelse af en Tilhynsværge eller deslige. Dertil vil jeg sige, at efter den Ordning, vi nu have, synes jeg ikke, det bliver forhindret, at Konerne blive udplyndrede af deres Mænd, dersom der overhovedet kan være Tale derom. Thi saaledes som Forholdet er nu, er Manden jo eneraadende over Alt, hvad Konen har bragt med — og det er jo dog ikke saa ganske usædvanligt, at Konen bringer en større eller mindre Formue — saaledes at Manden kan disponere over den, som han vil, endogsaa uden Konens Samtykke, saa paa dette Punkt forekommer det mig, at den nuværende Ordning frembyder ganske de samme, eller vel endog endnu større Ulemper end dem, den ærede Justitsminister berørte. Naar den meget ærede Minister mente, at Formuefællesskabet som Regel, saaledes som vi have det, maatte er det Bedste og det Naturligste, og at det i alt Fald har sit Korrektiv derved, at man uden Bansteligthed faar konfirmeret Egtepagt ganske med det Indhold, man ønsker, blot at det kan hælde, at Ministeriet er saa velvilligt at gjøre opmærksom paa, naar der i Egtepagten er indført Noget, som ikke kan gennemføres med den bestaaende Lovgivning, saa er det ganske rigtigt, at dette Korrektiv foreligger. Jeg